

Vali néni s öt gyereke
sír csak minden áldott este.
Falovuk sincs, párnájuk se,
fésűjük meg honnan lenne?
Földre hajtják kis fejüket,
kemény kő van ágyuk helyett.
Mezítláb is járnak-kelnek,
iskolába sem mehetnek.
Néha kerül az asztalra
száraz zsömle, almacsutka.
Egyszer reggel csoda történt;
Ajtó előtt tej és kenyér!
Örülnek is a porontyok.
Én Istenem, mily boldogok!
Ne kéressétek magatok,
vegyetek bátran, kócosok!
A gyermekek az ételre,
mint medve a lépes mézre
vetették remegő karjukat,
jól esett a betevő falat!
Estére jött vihar s eső,

Halkan letette az ételt,
s eltűnt mire a nap fölkel.

lefekvéskor szólt a Gergő:
„Anyám ma is hoz az a valaki,
az a nem is tudjuk ki
eledelt vagy italt, mert...”,
de közbe szólt a kis Eszter
„Ő a láthatatlan ember!”
S a szeme felragyogott,
szebben, mint a csillagok.
A többiek csak ámultak,
„Eszti, ezt te mondtad?”
Merthogy húguk három éve
sosem szólt, hiába kérte
anyja, bátyja s sok testvére.
Aztán lefeküdtek szépen,
csak egyikőjük maradt ébren,
az ablaknál állt, mint szobor,
lába alá apró sámlit tol.
Tíz óra felé járhatott,
mikor meglátott egy fura alakot.
S a hajléktalan vén toprongy
kakaót és kiflit hozott.